

Beste bezoeker,

Voor bloemen moet je nu op de binnenkoer zijn: de silhouetten van de sieruien zorgen voor ritme en langs de muren staan rozen en late *Wisteria*'s (*W. frutescens* en *W. macrostachya*) in bloei. Als je graag de naam kent van een bepaalde vaste plant in de bloemperken dan kan je het bijhorende nummertje opzoeken in het boekje dat je aan de balie kan kopen voor 1€. In het Marnefbos zorgt de *Cornus*-bloei voor spektakel. Op onderstaande kaart vind je de locatie van een paar markante bomen en struiken. Een woordje uitleg vind je op de achterzijde. Om de geselecteerde planten gemakkelijk terug te vinden op het terrein kregen ze rode nummerbordjes van 1 tot 10. Veel ontdekkingsplezier!

1: *Ligustrum sinense*: Deze rijkelijk bloeiende Chinese liguster is mooi als solitaire boom maar wordt ook vaak als haag toegepast. In 12 staten in het zuidoosten van Amerika is het jammer genoeg een erg invasieve struik geworden. We zullen hem dus ook hier best goed in de gaten houden. In de herfst verliest hij zijn blad. Typisch zijn de behaarde scheuten en de witte, geurende bloemen. Ook als bonsaiboompje is hij naar het schijnt in trek.

2: *Tilia mandshurica*: Opvallend aan deze Mandsjoerijse linde zijn de lange, bleekgroene schutbladen aan de basis van de bloeiwijze. Ze wapperen vrolijk mee met de wind. Deze linde groeit op de steppen en in droge bossen van Noordoost Azië (Amur streek in Rusland, Mongolië, China en Korea). De jonge scheuten zijn grijsbehaard. Het blad is donkergroen en blinkend aan de bovenkant en blauwig grijs aan de onderzijde. De bladvoet is scheef tot hartvormig. De bladrand is grof getand.

3: *Cornus kousa* 'Miss Satomi': De Japanse kornoelje groeit van nature in bosranden en bergwouden in Japan, China en Korea. Het lichtjes golvende blad is aan de onderzijde blauwgroen en soms lichtbehaard. Het opvallendste aan de bloei zijn de 4 grote roze-verkleurende schutbladeren die het hoofdje met minuscule bloempjes omgeven. Na de bloei vormt *Cornus kousa* 'Miss Satomi' purperrode eetbare (maar melige) vruchten en ook de herfstkleur is diep purperrood.

4: *Viburnum x hillieri* 'Winton': Typisch voor *Viburnum* is het tegenoverstaande blad, de vaak geurige witte bloemen in pluimen of tuilen en de geprononceerde nervatuur. Zoals je al kan afleiden uit de naam is deze hybride ontstaan in Hillier, een befaamde Engelse kwekerij. De ouders zijn *V. erubescens* en *V. henryi*. Hij bloeit rijkelijk en geparfumeerd. In de herfst draagt hij rode tot zwarte vruchten. Naar de winter toe verkleuren de bladeren bronzig rood.

5: *Magnolia sieboldii*: Wat een prachtige roomwitte bloemen heeft deze breed uitgroeiende struik uit Korea en Japan. Hij is genoemd naar de Duitse arts Philipp von Siebold (1796-1866) die als eerste westerling medicijnen doceerde in Japan en zich toelegde op de Japanse flora. De gesloten bloemen lijken wel eitjes. De open bloemen kijken je aan met hun krans van karmozijnrode meeldraden rondom de centrale as met stampers. Het zaad waar dit exemplaar uit groeide werd behandeld met colchicine waardoor elke celkern van de plant telkens 4 exemplaren van een bepaald chromosoom bevat in plaats van 2. Hierdoor krijg je vaak forsere bloemen. Hier plooiën de buitenste bloemblaadjes vaak helemaal naar buiten wat de bloemen nog specialer maakt.

6: *Cryptomeria japonica*: *Cryptomeria* is een monotypisch geslacht: dit wil zeggen dat er maar 1 soort van bestaat die bovendien enkel en alleen in Japan van nature voorkomt (we spreken dan van een endemische soort). Wat meteen opvalt is de roodachtige vezelige schors en de afbuigende, slanke twijgen met sikkelvormige naalden die spiraalsgewijs ingeplant staan. In Japan werd de schors vroeger gebruikt als dakbedekking.

7: *Rhododendron brachycarpum* subsp. *fauriei*: Heel opvallend is deze *Rhododendron* uit Japan en Korea niet maar de zachtroze bloemen met bruingroene spikkels (de macule) zijn toch de moeite waard. De plant is vrij compact en afgerond. *Brachycarpum* is Grieks voor 'korte vruchten' en *fauriei* verwijst naar pater Louis Faurie die missionaris was in Oost Azië en er de plant ontdekte.

8: *Betula nigra*: De Zwarte Berk is niet echt zwart maar kreeg de soortnaam *nigra* omdat de schors opvallend donkerder is dan we gewoon zijn bij Berken. Hij groeit in het Oosten van de Verenigde Staten langs rivieren samen met o.a. de Moerascypres (*Taxodium distichum*). John Bartram introduceerde de boom in 1765 in Engeland.

9: *Syringa reticulata* subsp. *pekinensis*: Deze Sering vormt een kleine boom (boomsering) of grote meerstammige struik en is afkomstig uit bossen op hellingen en in ravijnen in het noorden van China. Typisch zijn de afhangende takken en natuurlijk de opvallende losse bloempluimen met geelwitte bloemen die qua geur wat aan liguster doen denken (waar hij ook mee verwant is). In de winter vormt de gegroefde en geribbelde schors die vaak ook afbladdert een extra troef. *Reticulata* verwijst naar de netachtige structuur van de bladnerven.

10: *Acer diabolicum*: De soortnaam *diabolicum* betekent duivels maar de vruchtjes van deze Esdoorn uit Japan lijken meer op de lange oortjes van een konijntje dan op een duiveltje. Het duivelse verwijst naar de gevorkte stijl die lang aanwezig blijft en als twee 'hoortjes' te zien is in het midden tussen de 2 vleugels in. Vandaar ook Horned maple in het Engels. Het blad is vijflobbig waarbij de terminale lob versmalt naar binnen toe. Af en toe vind je ook vruchten met drie vleugels in plaats van de gebruikelijke twee.